HOÀNG ANH DƯƠNG

LẬT ĐẬT và Phồng Phềnh

KIM ĐỒNG

HOÀNG ANH ĐƯỜNG

LẬT ĐẬT
VÀ
PHỒNG PHỀNH

Bìa và minh họa của MAI LONG

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG — HÀ NỘI 1975

Biên tập : ĐỊNH HẢI
Biên tập kỹ thuật : THY NGỌC
Sửa bản in : ĐẶNG MINH
Bản kẽm : TIẾN BỘ

In 50.300 cuốn tại Nhà in Tiến Bộ, Hà Nội — Khổ 18,5 × 26 — Số xuất bản...2.../KĐ.
Số in : 1768 — In xong ngày 15 tháng 6 năm 1975 — Gửi lưu chiểu tháng 6 năm 1975.

ái ngăn giá sách này coi như từ hôm qua là thuộc về Lật Đật. Chú ta có vẻ thoải mái lắm. Cô bé Mai đã ngăn nắp, sạch sẽ, lại thích đẹp nữa! Góc học tập của cô Mai xinh gọn, có cả bể cá vàng bên bậu cửa sổ; ngoài song cửa đung đưa một dò phong lan.

Từ đâu mà anh chàng Lật Đật này lại bỗng nhiên có mặt ở đây, trong cái ngăn giá sách gọn gàng này? Chiều hôm qua, trời đổ mưa rào. Một chú bộ đội đi qua nhà, núp dưới gốc cây trước cửa. Bé Mai trông thấy vội mời chú vào nhà. Chú bộ đội vừa hỏi chuyện vừa làm cho cô bé cái anh chàng Lật Đật này bằng một ống nứa và một viên bi đá nhét sâu tận đáy ống. Cái đầu bằng một mẩu gỗ cứng, chú bộ đội gọt khéo quá, trông rõ ra là một cậu nhóc có vẻ ương bướng, cáng cáng, nhưng thông minh hồn nhiên, chẳng ai muốn ghét ti nào! Chú bộ đội vừa đặt Lật Đật xuống bàn là anh chàng múa may, nhộn dáo để! Tạnh mưa, chú bộ đội ra đi; Lật Đật ở lại với bé Mai, được cô khâu ngay cho một bộ quần áo, một mũ lưỡi trai rồi dọn cái ngăn giá sách, đặt chú vào đó. Lật Đật nghiễm nhiên làm chủ cái buồng ấy. Chiếc bàn tinh, cái lọ mực, quả bóng cao su phải chuyển sang ngăn bên, xếp chung với mấy cái hộp nhựa. Buồng của Lật Đật còn trống trải, không có cửa; phía trước có tấm diềm mỏng che giá

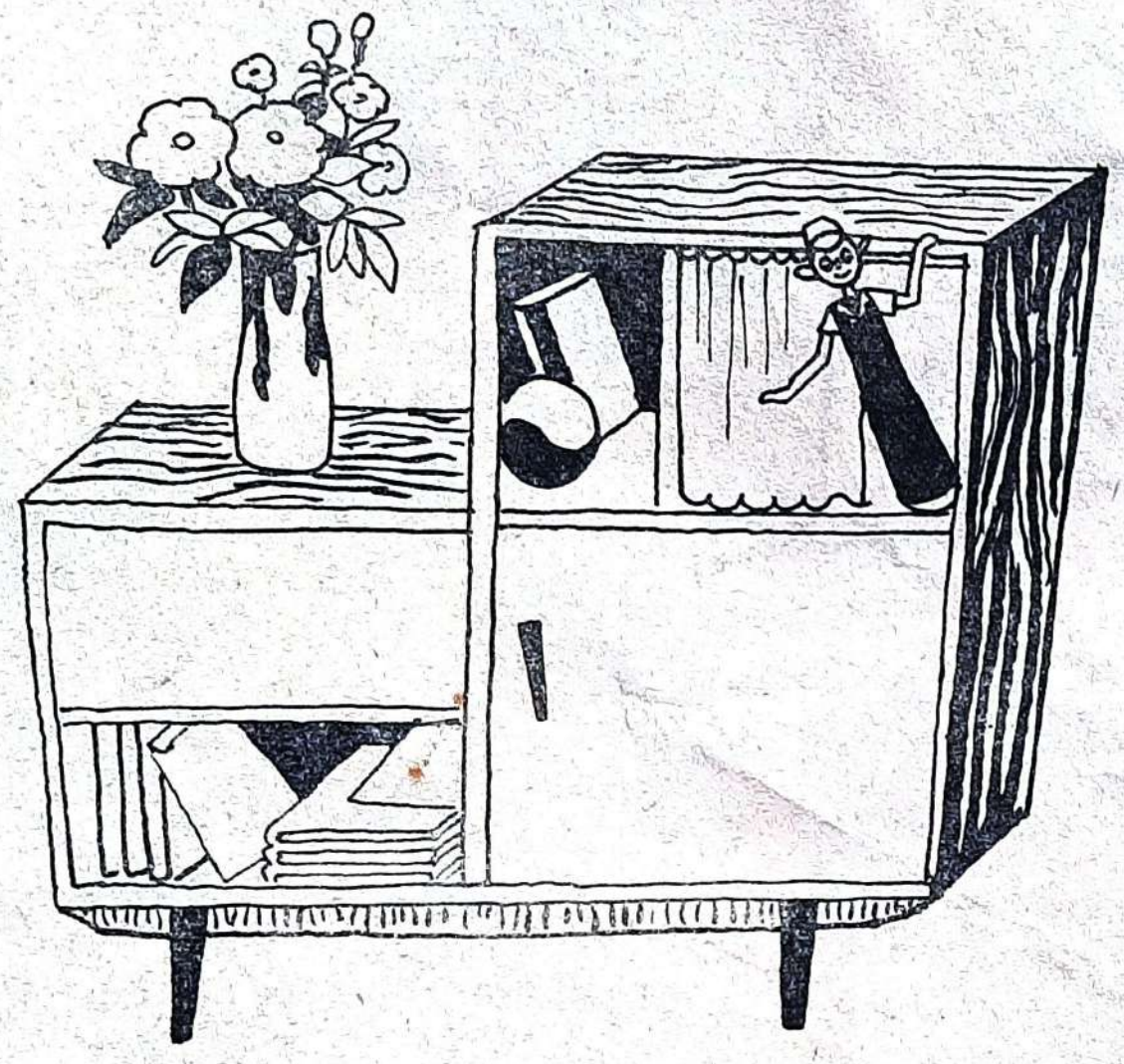

sách nên cũng kín đáo mà vẫn thoáng mát; trần, nền, vách bằng ván gỗ thông thơm thơm, màu ngà, bào nhẵn bóng, tuy kín ba bề mà vẫn sáng sủa. Lật Đật bằng lòng lắm; chưa gì chú đã mơ chuyện đón vài anh tắc tầu hoặc mấy chị ve kim đến cùng ở mà hòa nhạc, chăn một cặp bọ ngựa hay cánh cam gì đó, lúc nào cao hứng thì cưỡi ngựa « bay » đi chơi...

Lúc này, phòng học của cô Mai thật vắng lặng; ánh nắng ngoài sân tỏa sáng tới tận phía trong góc học tập. Gió mát thổi hây hây... Lật Đật đang say sưa với những mơ ước « bay bổng » và « bay xa » như thế thì cô Mai nhẻ nhẹ bước vào. Cô vẫn mặc áo hoa, nhưng đội mũ vải trắng có dấu chữ thập đỏ hẳn hoi; tay cô cầm « ống nghe »: một bông hoa bim bim phơn phớt tím. Cô Mai vén diềm cửa nhấc Lật Đật xuống, đặt nằm trên cái hộp bút — giường đấy! — Cô khám sức khỏe cho Lật Đật. Chắc là cô vừa mới khám cho nhiều bạn! Thời tiết thay đổi, sợ trẻ con sưng phổi đấy mà!

Lật Đật luôn luôn ngọ nguậy, không chịu nằm yên. Cô bác sĩ cứ phải giữ chặt. Có con ruồi nó bò buồn buồn nơi má, cô cũng không thể bỏ tay đưa lên xua...

Khám xong cho Lật Đật, cô Mai lại đặt chú vào ngăn giá sách, dặn dò:

— Em không việc gì cả! Tim phổi bình thường! Chỉ hơi khò khè ở cổ thôi! Nghịch vừa vừa chứ! Kẻo lên cơn hen...

Chưa hết câu, bác sĩ chợt rùng mình, giơ vội bàn tay che miệng, quay mặt đi, ho rũ rượi. Cô mỉm cười — tuy nước mắt giàn giụa vì ho — thân mật nói tiếp:

— ... Như chị đây này!

Cô rút khăn tay lau nước mắt, lau miệng, rồi đi ra, chiếc ống nghe vẫn lủng lẳng trước ngực.

Thoáng một cái, cô đã trở vào, nâng niu trên bàn tay một chú bé, cũng lứa với Lật Đật. Chú bé có đôi má phinh phính ửng hồng, cặp mắt đen láy, đôi môi đỏ chót cười cười, bộ quần áo hoa lấm tấm chấm đỏ chấm xanh; trong tay cặp quyển sách dày cộp. Trông chú ta rõ ràng là hiền lành, nhỏ nhẹ. Cô bác sĩ vừa đặt chú xuống giường khám, một mùi thơm thơm ngòn ngọt đã thoáng đưa lên đến mũi Lật Đật. Đó là mùi bột nếp rang chín đã nặn thành chú bé ấy. Chính vì vậy mà chú có tên là Phồng Phềnh.

Chú bé Phồng Phềnh nằm rất ngoan, thỉnh thoảng chớp chớp mắt. Thấy Lật Đật, chú mỉm cười, hơi cất đầu lên chào bạn. Lật Đật cũng gật đầu, giơ tay chào lại theo kiểu quân sự.

Phồng Phềnh phải khám lâu hơn Lật Đật. Bác sĩ nghe ngực, nghe bụng, nghe lưng, vần đi vần lại, chốc chốc lại «hừm hừm» khe khẽ. Cuối cùng, bác sĩ nhận xét:

— Phồng Phềnh ọp ẹp quá nhỉ! Em thở khò khè! Phải cẩn thận, nhất là đừng có nghịch nước, kẻo sưng phổi đấy! Tay em nhũn và mát thế này, không khỏe đâu!

Vén tay áo mình lên, cô thở dài nói thêm:

— ... Cũng như cánh tay chị, chả khỏe được!

Lật Đật bất giác giơ ngay cánh tay mình lên ngắm! Da chú đã ngả màu nâu, đúng là dạn dày nắng gió! Chú khẽ nhếch mép cười, đắc chí! Chú co đi co lại hai cánh tay cố nhìn xem «con chuột» nó nổi lên từng nào! Chú vừa vung tay định «đi» một thế quyền — theo kiểu của chú — thì đụng ngay vào một cái gì giòn giòn xôm xốp! Té ra lưng anh bạn mới!

Cô Mai đặt Phồng Phềnh vào ngăn giá sách, cạnh Lật Đật, giới thiệu:

— Đây là bạn Phồng Phềnh! Còn đây là bạn Lật Đật! Từ nay các em ở chung ngăn này! Làm quen với nhau đi.

Hai bạn quay mặt lại với nhau, cùng nhìn nhau mà cười! Đã chào nhau lúc nãy rồi! Lật Đật cười to hơn, vang âm cả buồng riêng — bây giờ là của cả hai — nắm tay Phồng Phềnh giật mạnh khiến anh bạn nhăn mặt. Cô Mai kéo diềm che lại ân cần dặn:

— Hai em ở đây chơi, đừng đi đâu đấy! Lật Đật có bạn rồi, không còn buồn nữa nhá! Đã là bạn thì phải cùng chơi, cùng làm, mà phải cho vui cho ngoan. Cấm không bao giờ được bỏ nhau đấy! Chị sang lớp Mẫu giáo đây!

Cô Mai đi ra. Phòng học của cô lại êm ả, vắng lặng, rộng thênh thang trước mắt Lật Đật. Lật Đật cũng cảm thấy cái vắng lặng mênh mang ấy! Phồng Phềnh dễ thương thật đấy nhưng hiền lành lặng lẽ quá! Lẽ ra Phồng Phềnh phải biết rất nhiều chuyện — vì ở xa mới đến mà! — và kể liên hồi cho Lật Đật nghe chứ! Đằng này lại chỉ mủm mỉm cười, gật đầu, thủ thỉ thủ thỉ..., phát ngán! Lật Đật rất tự hào là mình từ tay bộ đội mà ra, không lúc nào chú ta quên cái gốc gác đó; chú muốn sống hiên ngang, dũng cảm, oanh liệt, sôi nổi, (giống anh bộ đội như kiểu chú ta suy nghĩ). Lật Đật thấy Phồng Phềnh không hợp với mình: Phồng Phềnh ít

thích chơi đùa, Phồng Phềnh chỉ ham đọc sách.

Vui ồn ào được một tí lúc đầu, rồi chẳng có gì nói với nhau nữa, Lật Đật rủ Phồng Phềnh ra ngoài bàn học. Phồng Phềnh ngần ngừ rồi lắc đầu; chú rủ Lật Đật ngồi xuống cùng đọc sách. Tưởng quyển gì, thì ra quyển «Vần Vỡ lòng»; chữ to, vẽ đẹp, nhưng Lật Đật vẫn không thích. Lật Đật bèn bỏ mặc Phồng Phềnh ngồi một mình, chú ta gạt diềm cửa, nhảy xuống bàn học của cô bé Mai. Chẳng có ai ở nhà! Phồng Phềnh ngồi trong «buồng», chăm chú đọc sách; mấy con cá vàng tung tăng bơi lượn trong bể nước, quanh bụi rong. Bóng phong lan lùa vào tận trong nhà. Trời nắng đẹp!

Lật Đật vui lắm! Chú ta đã quên phứt lời chị Mai dặn rồi! Trời đẹp thế này, cứ chúi sau cái diềm kia — dù để đọc sách — đến là ngán! Bây giờ thì Lật Đật chơi đủ trò trên cái bàn học sạch quang và rộng thênh thang. Đây này, chú dang rộng hai cánh tay, men theo mép bàn mà đi thăng bằng; đến góc bàn lại giật lùi, nhún nha nhún nhảy như trò xiếc đi trên dây. Chú lại cao hứng hát to:

Tớ là Lật Đật
Tớ chẳng chịu nằm
Tớ chạy loăng quăng
Tớ xoay tớ lắc

Vừa ngã xuống đất
Đã bật dậy ngay
Lại lắc lại xoay
Là tớ: Lật Đật.

Rồi chú nhảy, rồi chú gật gà gật gù...

Chơi mãi một mình cũng đã chán, Lật Đật ghé nhìn vào «buồng». Phồng Phềnh vẫn ngồi yên. Lật Đật trèo lên ngăn bên, hất luôn quả bóng cao su xuống bàn rồi ù nhảy theo, dắt bóng khắp «bãi». Nhưng cũng cứ buồn vì chơi một mình. Chú ta lại gọi Phồng Phềnh, rủ xuống chơi. Phồng Phềnh vẫn say sưa đọc sách, chỉ lắc đầu chứ cũng không buồn ngó xuống «sân» nữa, Lật Đật trêu tức, sút luôn một cú... Quyển sách trên tay Phồng Phềnh rơi tung. Phồng Phềnh lẳng lặng nhặt lên, lại cúi đọc, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả... Quả bóng lọt vào «thành», nằm lại đó. Phồng Phềnh lấy tay khẽ hất ra cho Lật Đật.

Thế này thì không chịu nổi! Lật Đật cáu lắm rồi! (Rõ tức cười! Đúng ra thì Phồng Phềnh cáu chứ nhỉ!). Chú ta vừa múa khôi hài vừa hát chế giễu bạn:

Phồng Phềnh Phồng Phềnh!
Nặc mùi bột mốc
Ọp ả ọp ẹp
Khéo ngã chổng kềnh!
Làm dáng làm duyên
Ra điều ngoan ngoãn
Trông buồn phát chán
Phồng Phềnh Phồng Phềnh!

Phồng Phềnh vẫn chẳng nói chẳng rằng. Thỉnh thoảng chú nhìn Lật Đật, mỉm cười khi thích thú một câu hát nào đó, rồi lại cúi xuống với quyển sách. Lật Đật càng bực, chú ta xông lên «buồng», ôm cứng Phồng Phềnh vừa lay bạn vừa hét lên:

Phồng Phềnh Phồng Phềnh
Nặc mùi bột mốc
Ọp ả ọp ẹp
Này, ngã chổng kềnh!

Và chú ta vật Phồng Phềnh ngã nhào, đưa tay vỗ vào bụng bạn ba cái, vừa đếm: một, hai, ba. Xong xuôi, chú đứng nghiêm, giơ tay chào kiểu quân sự...

Phồng Phềnh vùng dậy, cáu thật sự, đẩy cho Lật Đật một cái. Lật Đật bất thần bổ chửng, lộn ngay xuống bàn. Chú ta đứng bật dậy, mặt hầm hầm, hằn học nhìn bạn rồi quay phắt đi, lắc la lắc lư ra tít mé đầu

kia, không ngó lại nữa. Biết bạn giận, Phồng Phềnh gọi nhưng Lật Đật không trả lời.

Phồng Phềnh lại ngồi vào chỗ, đọc sách; nhưng bây giờ không thấy thú nữa!

Kìa! Sau khe giá sách có hai thằng Gián hòi thập thò. Râu chúng nó ngo ngoe thò ra trước rồi mình chúng nó bò ra sau. Hai đứa men dần lên nóc giá sách, dừng lại. Cánh cả hai thằng đều dã dài, láng bóng màu nâu thẫm: chúng đều thuộc loại dã lớn, sung sức. Râu chúng huơ huơ lên. Một thằng hít hít: «Ứ! Có mùi gì thơm gớm! Đi kiếm miếng đi!» Cả hai đứa bò rất êm, khua khua đôi râu, men dần đến phòng riêng của Phồng Phềnh và Lật Đật.

Mùi thơm thơm ngòn ngọt ở Phồng Phềnh dã lừng trong ngăn nên hai thằng Gián bắt hơi rất nhanh. Chúng tiến lại phía đó.

Phồng Phềnh thấy buồn buồn dột dột; chú quặt tay ra sau lưng, đụng phải râu một thằng Gián. Sợi râu quặt ngay lại. Phồng Phềnh cũng rút tay về. Thằng Gián lớn bò lên lưng Phồng Phềnh, cắn vào

vai. Thằng kia — bé hơn một tí — bộp ngay răng vào sườn Phồng Phềnh. Phồng Phềnh giơ tay dánh, cầm sách dập cũng chẳng vần gì! Được miếng mồi ngon, cả hai thằng cướp bám thật chặt. Phồng Phềnh cố nhịn đau, quật gáy sách vào đầu thằng Gián bé. Hai thằng Gián bèn chuyền xuống chân Phồng Phềnh mà cắn mà lôi. Phồng Phềnh vung sách quật túi bụi nhưng thằng này bị đau lùi ra thì thằng kia lại xông vào...

Lật Đật chẳng biết gì cả. Chú cứ lừng lững đi. Tới cuối bàn, chú mới dừng lại. Vẫn chưa nguôi giận, chú cứ ngảnh mặt nhìn ra phía... chân trời xa. Chốc chốc, chú cũng quay sang phía cửa sổ như ngắm mấy con cá vàng đuổi nhau, như nhìn dò phong lan đung đưa... Thế rồi chú liếc nhanh về phía Phồng Phềnh.

Cuộc chiến đấu giữa Phồng Phềnh với hai thằng Gián đến lúc gay go! Quyển sách đã tả tơi. Hai thằng gian ác đã lôi được Phồng Phềnh dịch dần ra phía diềm cửa, kéo chú ta ngã chúi xuống mặt bàn.

Lật Đật quên hết cả xích mích vừa qua! Chú ta hối hả chạy lại phía bạn, tính toán chớp nhoáng cách đánh quân thù. Chú nhằm thằng Gián lớn, lao tới, nện một cú dích dáng vào lưng, nghe đánh « khực ». Thằng Gián bị đau, nhả vội chân Phồng Phềnh, bay vù lên nóc giá, đứng thở!

Lật Đật đứng bật dậy, hầm hầm nhìn thằng Gián bé. Thằng này vội bỏ Phồng Phềnh, bay thẳng đến bám vào Lật Đật, ghé răng cắn! Lật Đật cười thầm! Cắn vào đây thì đến mai cũng chưa sây sát được mụn da! Cứ để mặc cho nó gặm, chú ta bắt đầu làm trò xiếc: cúi xuống, bật lên, lắc la lắc lư, xoay quanh tít mù. Thằng Gián hoa cả mắt, muốn bỏ ra mà bay đi nhưng không dám... Dần dà, Lật Đật tới sát giá sách, quật một cái, thằng Gián bị vập đầu, đau quá, rơi xuống bàn, nằm lặng đi.

Thằng Gián lớn trên nóc giá đã lại hồn. Nó vẫn tiếc mồi ngon, lại bay sà xuống. Nhưng nó không thể nào đụng vào Phồng Phềnh được. Nó hiểu rằng muốn gì cũng phải thắng cho được Lật Đật trước! Nó bèn quần trên đầu Lật Đật, thỉnh thoảng sà xuống đánh trộm một miếng vào đầu anh chàng. Cũng chẳng mùi gì nhưng vẫn khiến anh chàng cáu tiết! Thế là anh chàng đuổi theo và quên hết mọi nguy hiểm, lao vút một cái.

Thằng Gián đương bay liền đảo nghiêng, tránh gọn cú đòn chí mạng và liều lĩnh ấy. Lật Đật đánh hụt, quá đà, văng ra khỏi bàn... May sao chú vẫn đủ tỉnh táo, nhanh tay chộp được cái then cài ở cánh cửa sổ, bám vào đó, lơ lửng, nhìn đến ngợp. Bây giờ cả hai thằng Gián cùng bay lượn vòng quanh, rình đánh Lật Đật dồn dập. Vài vòng đầu, chúng còn đánh lung tung hù họa, nhưng sau cứ nhè đầu và cánh tay vịn then cài mà đánh. Lật Đật cắn răng, một tay bám thật chặt, một tay giơ ra đỡ đòn và liều thế đánh trả.

Tình thế chỉ có nguy ngập thêm cho Lật Đật. Hai thằng Gián cũng hiểu thế và tấn công liên tiếp. Lật Đật lại càng thấy rõ: tuột tay rơi xuống sàn nhà thì chưa biết ra sao! Ít nhất cũng vỡ đầu, hoặc toác bụng toác lưng ra. Lại khổ nỗi cái dít nặng quá, nó cứ kéo dịt xuống! Mấy lần Lật Đật cố đu lên để cưỡi trên then cài nhưng không sao đu nổi!

Tuy vẫn đau, Phồng Phềnh không ngồi mà xuýt xoa nữa. Chú ta đã thấy rõ nguy cơ của bạn, quên cả đau, đứng phắt dậy chạy ra mép bàn. Nghĩ thế nào, chú quay lại chỗ cái thước kẻ đặt trên giá sách. Chú

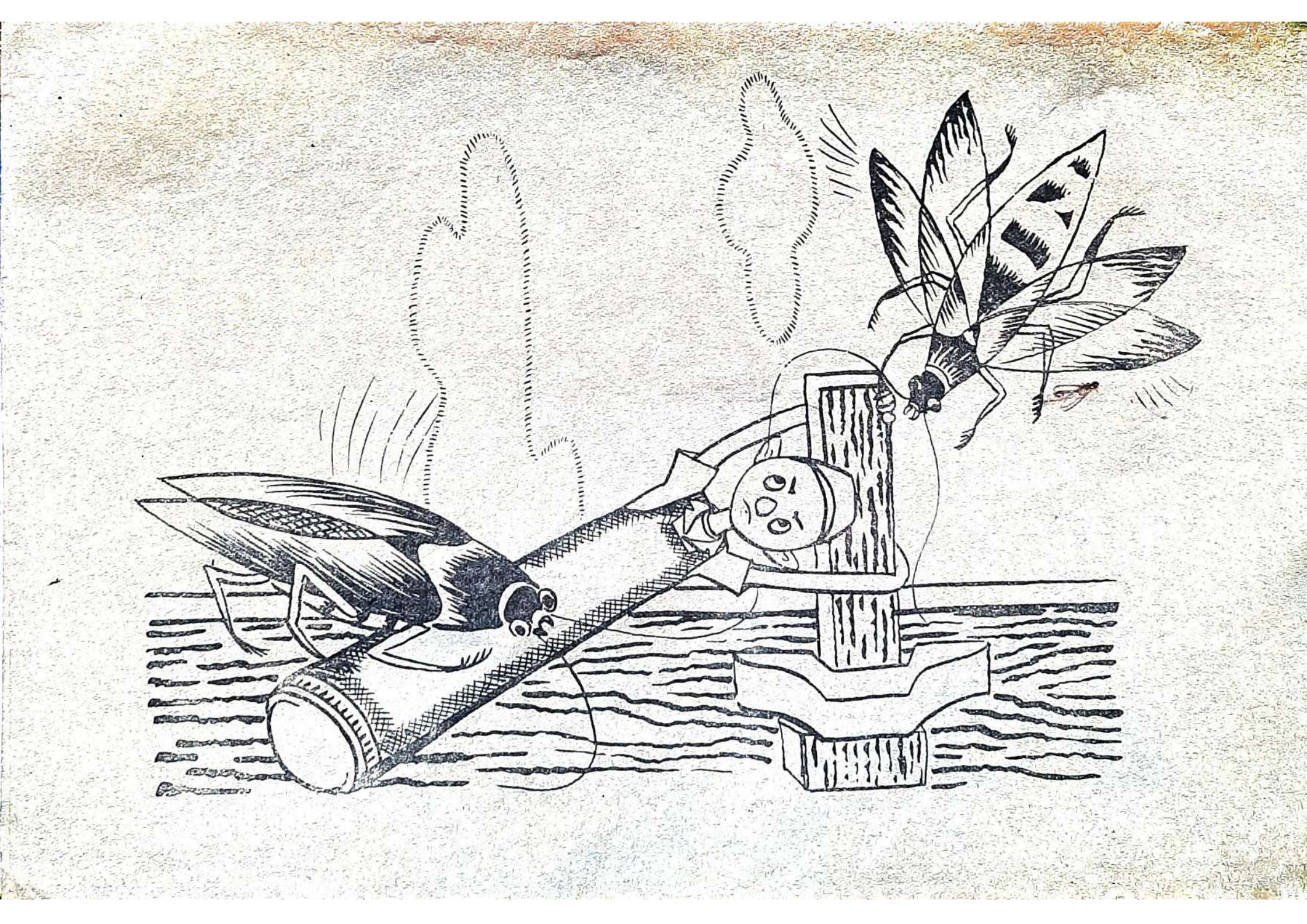

kéo cái thước ra dến giữa bàn, nâng cao lên như kéo gọng vó, lừa lúc một thằng Gián bay qua liền buông xuống quật luôn. Bị đánh bất ngờ, mỗi thằng Gián ăn một đòn, chệnh choạng, nhưng sau đó chúng tránh được! Tuy vậy, Phồng Phềnh cũng bắt chúng phải chệch đường bay và khó đánh trúng Lật Đật hơn. Lật Đật thì thở hồn hển, còn Phồng Phềnh cũng vã mồ hôi ra với cái thước.

Theo đà lần tránh của Lật Đật, cánh cửa sổ đung đưa nhẻ nhẹ; một sợi dây từ cánh cửa sổ buông xuống phất phơ. Phồng Phềnh vừa quệt mồ hôi trán vừa nhìn từ Lật Đật qua cánh cửa đến sợi dây. Cuối cùng Phồng Phềnh quyết định; chú đẩy cái thước ra mép bàn, dầy dần sang tới bậu cửa sổ, bắc thành một cái cầu. Vừa đặt chân lên đầu cầu, Phồng Phềnh đã run lên bần bật. Chú ta bèn ngồi thụp luôn xuống, cưỡi lên cầu, ấn hai tay xuống mà tượt dần sang bậu cửa. Với được sợi dây, vắt lên vai gò lưng mà kéo, Phồng Phềnh lôi cho cánh cửa từ từ khép lại. Lật Đật nhìn xuống, đưa mắt ước lượng chiều cao, buông tay thả mình rơi đánh « bịch » xuống bậu cửa. Chú loạng choạng lắc la lắc lư mấy cái, đầu vảng, mắt hoa, ngồi gục xuống thở dốc...

Cánh cửa sổ khép lại cũng chặn luôn vòng bay của hai thằng Gián. Chúng hò nhau sà xuống, xông vào cắn Phồng Phềnh túi bụi. Chúng đánh rất liều mạng, Phồng Phềnh không kịp trở tay, cuống quít che đỡ. Nhưng Lật Đật đã trông thấy và không cho chúng giở trò thêm! Chú ta xông tới, nắm cặp chân sau của thằng Gián bé, kéo lùi nó lại, bẻ ngoéo một cái... Thằng này bị sái chân, đau điếng, bay vù đi mất. Thằng Gián lớn bỏ Phồng Phềnh, quay sang quyết « tử chiến » với Lật Đật. Lật Đật đã sẵn sàng đón nó. Chú ta cứ như chơi trò « ú tim », lẩn qua lẩn về giữa những chấn song cửa sổ, vờn thằng Gián chạy xa dần Phồng Phềnh, về phía đầu kia. Thằng Gián mệt nhoài, lử lừ tiến lại, đôi râu thẳng dở ra phía trước. Lật Đật thập thò sau chiếc chấn song, thằng Gián dấn tới. Nhanh như chớp, Lật Đật tóm lấy hai sợi râu xoắn lại buộc nhanh cái nút trói, ghì đầu thằng kẻ cướp vào chiếc then gỗ. Mặc cho nó vùng vằng giãy giụa, Lật Đật nhảy lên lưng nó, dận mạnh cái đít nặng xuống như giã giò. Thằng Gián bị đòn đau, quằn quại, kêu « hự hự ». Lật Đật thắng thế, cười vang, càng giã mạnh, giã nhanh.

Thằng Gián cố ghì mấy đôi chân, kéo lùi... Hai sợi râu vốn trơn sẵn bị tuột cái nút, rời nhau ra. Đương đà, thằng Gián tuột khỏi bậu cửa, rơi tòm xuống đúng bể cá, kéo theo cả Lật Đật đương toét miệng cười, hí hửng giã giò... « Tõm! ».

Nước bắn tung tóe. Đàn cá sợ hãi xáo xác lẩn tránh. Xác thằng Gián nổi lên trước, đôi râu vật vờ, mấy cặp chân quều quào yếu ớt...

Lật Đật nổi lên sau. Chú ta giơ tay vuốt mặt rồi chìm xuống nhô lên như giã gạo. Cái đít nặng trĩ chú xuống, chú chỉ còn đập tay thật mạnh để đỡ cho thân nổi lên chứ không thể nào bơi được đúng hướng.

Từ lúc Lật Đật trôi xong thằng Gián, đánh nó nhừ tử, Phồng Phềnh thích thú nhìn bạn, cười thoải mái. Anh chàng hảo hứng theo dõi mỗi tư thế, mỗi động tác của bạn, reo lên khoái chí lúc Lật Đật giã giò trên lưng kẻ thù. Môn võ độc đáo ấy quả là lợi hại mà lại hấp dẫn! Và... chú ta kêu « ối! » một tiếng khi nghe « tõm » trong bể cá! Phồng Phềnh mất hết cái vẻ khù khờ. Chú cúi ngay xuống, dùng hết sức kéo cái thước lại gần bể cá, lao thẳng xuống nước, dựng đứng sát thành bể.

Lật Đật thấy bạn đến cứu, gắng nhích dần lại gần cái thước, ôm lấy định leo lên. Nhưng chú ta đã mệt, cái thước ướt hóa trơn, lại còn cái đít nặng kéo xuống; nhích lên được một chút lại tuột, chú đành ôm chặt

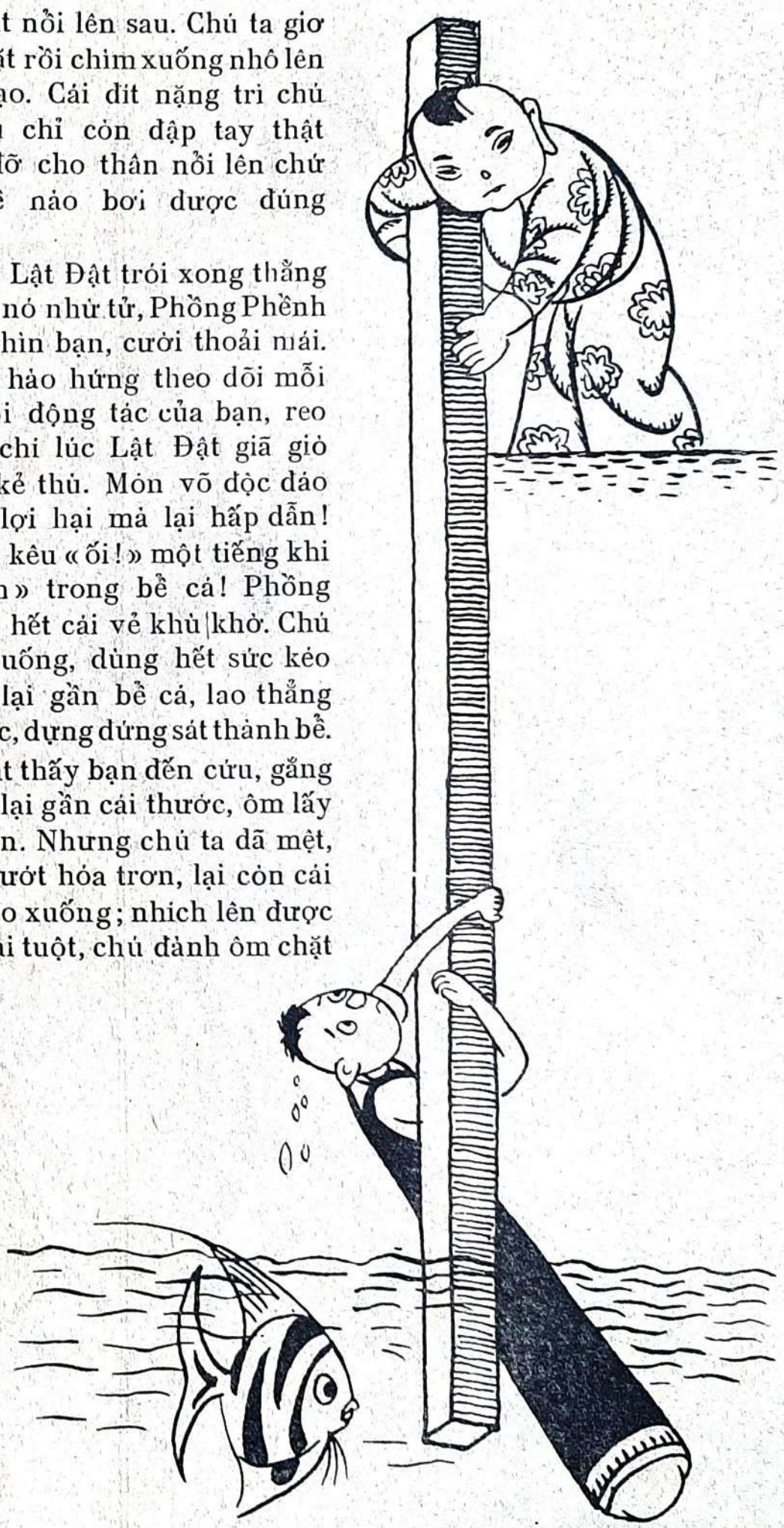

lấy cái thước mà thở. Phồng Phềnh nắm cái thước cố lôi lên nhưng lôi sao nổi! Chỉ riêng với cái thước cũng đã lúng túng rồi, lại thêm Lật Đật ướt lướt thướt và nặng như đá đeo!

Tuy vậy, Phồng Phềnh cũng yên lòng hơn vì Lật Đật đã có chỗ bám để thở lấy sức. Chú nhìn quanh, nhìn xuôi, nhìn ngược. Chú nhìn bậu cửa, nhìn cái bàn... Chỉ có sang bên bàn mới mong tìm được thứ gì đó có thể giúp Lật Đật! Đôi mắt chú dừng lại ở cánh cửa sổ! Có cách rồi! Chú chạy ngay lại, nắm chặt vào gờ cánh cửa, đẩy một cái thật mạnh đồng thời nhảy tót lên thành gờ. Cánh cửa mở ra, chú men theo gờ, lần lại đầu kia vừa đúng đụng mép bàn, chú nhảy xuống. Thoáng một cái, Phồng Phềnh lôi cái bàn tính ra, đẩy cho lăn tới mép bàn rồi nhắm bể cá ẩn một cái thật mạnh. Cái bàn tính bay «vù» kéo cả Phồng Phềnh bay theo rơi ghếch thành bể cá. Phồng Phềnh dỡ bàn tính dựng đứng thành cái thang, giữ thật chặt. Lật Đật buông thước, nhoài tới nắm lấy, trèo lên.

Thằng Gián bé nấp trên nóc giá sách, hậm hực theo dõi Phồng Phềnh. Nó bay vù lại, đậu ngay lên đầu Phồng Phềnh mà quất bằng râu, cào bằng chân, rỉa bằng răng. Mặc! Phồng Phềnh cứ giữ vững cái thang, nghiến răng chịu đòn.

Lật Đật leo vội lên; chưa khỏi mặt nước chú đã lừa tóm được râu thằng Gián, kéo xuống. Thằng Gián bay vù, kéo Lật Đật ngả về phía sau. Lật Đật bị lỡ trớn, bật ngửa, lại rơi tõm xuống nước, kéo theo thằng Gián. Lũ cá vàng lại xớn xác bơi loạn xạ.

Một cuộc thủy chiến diễn ra ác liệt trong bể cá. Thằng Gián muốn bay lên mà không được. Dù chưa có thế lợi, Lật Đật cũng cứ giữ chặt lấy nó, tìm cách dìm nó xuống nước. Cuối cùng chú lựa thế, giở được ngón võ của mình, cưỡi lên lưng thằng Gián, hai tay chẹn chặt cổ nó, ấn xuống. Thằng Gián sặc nước, vùng vẫy... Đời nào Lật Đật chịu buông! Thằng Gián chìm dần...

Xác thằng Gián nảy nổi lên, vật vờ theo những vòng sóng động, trôi lại gần xác thằng bạn nó. Mấy con cá vàng rủ nhau lại rỉa. Lật Đật vuốt mặt, thong thả leo lên thang.

Lại phải bao nhiêu công phu mới vác được cái thước và chở được cái bàn tính trở lên mặt bàn, cất vào chỗ cũ. Lại còn hơ sấy cho Phồng Phềnh khô ráo nữa! Rám vàng đi chút ít nhưng trông chú rõ ràng có cứng rắn hẳn lên...

Đôi bạn mệt lử nhưng rất vui. Họ vào trong phòng riêng, ngồi ngay trước cửa, bá vai nhau, nghiêng đầu vào nhau, cùng nhoẻn miệng

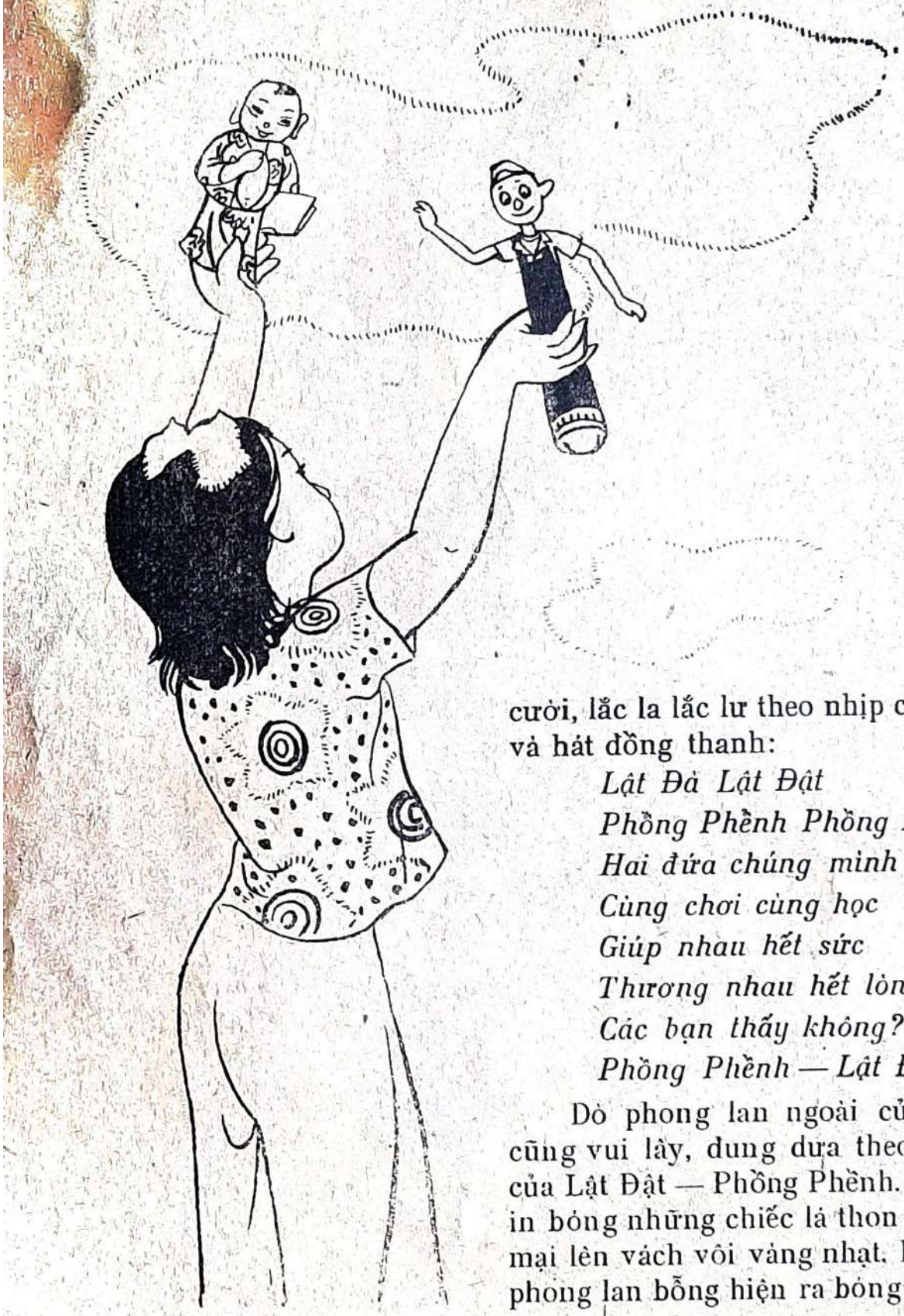

cười, lắc la lắc lư theo nhịp của Lật Đật và hát đồng thanh:

Lật Đà Lật Đật
Phồng Phềnh Phồng Phềnh
Hai đứa chúng mình
Cùng chơi cùng học
Giúp nhau hết sức
Thương nhau hết lòng
Các bạn thấy không?
Phồng Phềnh — Lật Đật.

Dò phong lan ngoài cửa sổ như cũng vui lây, đung đưa theo nhịp hát của Lật Đật — Phồng Phềnh. Nắng tươi in bóng những chiếc lá thon thon mềm mại lên vách vôi vàng nhạt. Dưới bóng phong lan bỗng hiện ra bóng cô bé Mai.

Cô nép bên vách, lắng nghe tiếng hát của Lật Đật và Phồng Phềnh. Cô gật gật đầu, hớn hở. Lát sau, cô nhẹ chân bước vào phòng học. Cô đưa mắt nhìn qua một lượt: các thứ vẫn ngăn nắp gọn gàng.

Lật Đật và Phồng Phềnh vẫn say sưa lắc lư và cao tiếng hát theo nhịp. Cô Mai vén diềm cửa; tiếng hát im bặt. Đôi bạn nhoẻn miệng cười với cô chủ. Cô âu yếm khen:

— Hai em ngoan quá nhỉ! Biết bảo nhau nghe theo lời chị, ở nhà chơi vui thế này!

Cô nhấc bổng cả hai chú bé lên. Quần áo Lật Đật có nhàu, có bẩn, nhất là ở dũng. Cái mũ lưỡi trai tuy đã đội lại ngay ngắn mà vẫn như xộc xệch và có lỗ thủng. Cánh tay, và cả ở mặt mũi, có vết xước! Còn Phồng Phềnh thì đã rám mất má hồng, áo quần ngả sang màu vàng sẫm và nhòe hết hoa; nhưng rõ ràng là Phồng Phềnh không ọp ẹp nữa... Đã có cái gì xảy ra ở nhà rồi!

Nhưng cô Mai cứ làm như không biết gì cả, bởi vì Lật Đật và Phồng Phềnh đã tỏ ra ngoan và thân yêu nhau. Cô sửa sang lại mũ áo cho Lật Đật, chấm những hoa lá xanh đỏ vào áo cho Phồng Phềnh, tỏ ý tin cậy và hứa hẹn:

— Các em đáng được là học trò rồi! Sáng mai, chị sẽ đưa các em sang lớp Mẫu giáo, chị Thúy là cô giáo ấy mà! Còn ở nhà, chị sẽ kê cho các em bộ bàn ghế xinh xinh gần cửa sổ để các em học cho sáng.

Phồng Phềnh reo lên, còn Lật Đật thì cũng vui, nhưng chú ta không reo và như đương luyến nhớ cái gì đó!

(Viết theo kịch bản phim
hoạt họa «Lật Đật và Phồng Phềnh)

Giá : 0 đ15